

Ένα Παράθυρο ανοιχτό στην Αγάπη του Θεού

Susan Mack

Η Susan Mack ζει στο Saint Louis, Missouri, όπου αφιερώνει μεγάλο μέρος του χρόνου της για το θεραπευτικό έργο της Χριστιανικής Επιστήμης. Επί πλέον, της αρέσει να τραγουδά, να παίζει κιθάρα και να γράφει στίχους.

Γιατί πηγαίνουμε στην εκκλησία; Υποθέτω ότι κανείς δεν μπορεί να απαντήσει σε αυτή την ερώτηση για κάποιον άλλο. Αλλά για μένα, το θέμα αυτό είχε πάντα σχέση με την αγάπη. Όταν αναπολώ τις πολλές μου εμπειρίες καθώς με την πάροδο των ετών πήγαινα στην εκκλησία, ο κοινός συντελεστής ήταν η αγάπη του Θεού, που αισθανόμουν ότι με περιέβαλλε και που εκφραζόταν από τα μέλη της εκκλησίας. Για παράδειγμα, όταν ήμουν νιόπαντρη, τα μέλη της Εκκλησίας κλάδου της Χριστιανικής Επιστήμης στην οποία ανήκα, αμέσως μ' έκλεισαν στην καρδιά τους και μου έδωσαν την θαυμάσια ευκαιρία να ξεκινήσω να εργαζομαι για την εκκλησία. Με στήριξαν όταν άρχισα να διδάσκω στο Κυριακάτικο Σχολείο. Προσέφεραν τις πιο εγκάρδιες αναγνώσεις και θεραπείες, στις συναθροίσεις μαρτυριών της Τετάρτης, που με έτρεφαν πνευματικά από εβδομάδα σε εβδομάδα.

Αλλά η στήριξή τους δεν σταμάτησε εκεί. Υπερεκχείλισε. Έκαναν γιορτές με δώρα για τα παιδιά μου. Καλούσαν την οικογένειά μου στα σπίτια τους για να φάμε μαζί ό, τι υπήρχε. Όταν ο σύζυγός μου έφυγε ξαφνικά από αυτή τη ζωή και έμεινα μόνη να μεγαλώσω δυο μωρά παιδιά, με παρηγόρησαν με το να μοιράζονται μαζί μου πνευματικές αλήθειες και με βοήθησαν στις πρακτικές μου ανάγκες μέχρις ότου μπόρεσα να σταθώ στα πόδια μου οικονομικά. Είναι περιττό να πώ ότι ποτέ δεν αναρωτήθηκα γιατί πήγαινα στην εκκλησία. Πήγαινα στην εκκλησία για την τρυφερότητα που εξέφραζε

κάθε μέλος. Και αυτή η αγάπη άνοιξε ένα παράθυρο για την κατανόηση της φύσης του Θεού, που έμαθα ότι είναι η ίδια η Θεία Αγάπη.

Υπήρξαν, μήπως, στιγμές που μια λειτουργία φαινόταν ανιαρή και έπρεπε να σκάψω βαθειά πνευματικά για να ακούσω την έμπνευση που είχε ο Θεός για μένα; Σίγουρα. Υπήρξαν πολλές περιπτώσεις που μια σύσκεψη εργασίας διήρκεσε μέχρι αργά το απόγευμα και δεν ήθελα τίποτε περισσότερο από το να πάω στο σπίτι; Βέβαια. Αλλά οι άνθρωποι που διάβαζαν σ' αυτές τις λειτουργίες και διεξήγαγαν αυτές τις συναντήσεις ήταν η οικογένειά μου και δεν θα είχα μπορέσει να τα βγάλω πέρα όλα αυτά τα χρόνια εάν δεν συμμετείχα στην εκκλησία.

Αλλά ας είμαστε ειλικρινείς. Εκκλησίες σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων και των εκκλησιών της Χριστιανικής Επιστήμης, είναι αντιμετώπιες με μια μείωση του αριθμού των μελών της, για λόγους του κατά πόσον έχουν σχέση με την σύγχρονη κοινωνία και επίσης με μια ολοφάνερη αντίσταση σε αλλαγές. Δεν μπορούμε να αγνοούμε το γεγονός ότι υπάρχει χώρος για βελτίωση και ότι θα πρέπει να εξετάσουμε περαιτέρω – μέσω της προσευχής – την απάντηση στην ερώτηση: «Γιατί πηγαίνουμε στην εκκλησία;»

Κάποτε άκουσα ένα παλαιότερο μέλος της εκκλησίας να λέει ότι ο λόγος που δεν ερχόταν τακτικά στην εκκλησία οφειλόταν στο γεγονός ότι είχε κάνει το χρέος που της αναλογούσε για πολλά χρόνια. Αισθανόταν ότι ήταν καιρός νεώτερα μέλη της εκκλησίας να

© RON CHAPPLE. © IMAGEBROKER/ISTOCKPHOTO.COM. ΨΗΦΙΑΚΗ ΑΓΕΙΟΓΡΑΦΙΑ: WIMANE STONOGADU/ISTOCKPHOTO.COM. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ: PPS. 7-11.

ενεργοποιηθούν και να προσφέρουν το δικό τους μέρος.

Σχεδόν την ίδια περίοδο ένα νεαρό άτομο, που είχε μεγαλώσει στο Κυριακάτικο Σχολείο, μου είπε ότι αισθανόταν ότι η οργανωμένη εκκλησία συνέτριβε την πνευματικότητά της.

Και επειδή εκείνη η εποχή ήταν η περίοδος που ήθελε να βρεί τον εαυτό της, η εκκλησία θα μπορούσε να μπει στη ζωή της αργότερα, ίσως αφού θα έχει αποκτήσει παιδιά. Όχι πολύ αργότερα μετά απ' αυτό, μια πολύ απασχολημένη μητέρα μου είπε ότι θα της είναι πολύ πιο εύκολο να έρχεται στην εκκλησία όταν θα έχουν μεγαλώσει όλα τα παιδιά της. Η ποικιλία αυτή των λόγων να μην πηγαίνει κανείς στην εκκλησία με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι πάντα θα υπάρχουν επιχειρήματα που προσπαθούν να μας πείσουν ότι το να πηγαίνει κανείς στην εκκλησία είναι μια αγγαρεία.

Αναμφίβολα, η παρακολούθηση των λειτουργιών έχει πάντα τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματα, όταν δεν είναι θέμα ενοχής ή καθήκοντος. Αλλά αν η εκκλησία έχει να κάνει πρωταρχικά με την Θεία Αγάπη, αν η εκκλησία είναι συνάθροιση μιας πνευματικής οικογένειας – ένας χώρος όπου αισθανόμαστε ότι παίρνουμε πνευματική τροφή και όπου μπορούμε να προσφέρουμε πνευματική τροφή σε άλλους – τότε στην πραγματικότητα δεν μπορεί να υπάρξει περίπτωση που να μην παρουσιάζει η εκκλησία μια αμοιβαία ευλογία, ακόμα και όταν πολύ δύσκολα μπορούμε αυτό να το δούμε ή να το αισθανθούμε μερικές

φορές. Η δέσμευση να παρακολουθούμε τις λειτουργίες είναι όμοια με την πειθαρχία να είμαστε μέρος μιας οικογένειας. Η σταθερότητα με την οποία αγαπάμε ο ένας τον άλλο, κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες, φέρνει αναρίθμητες ευλογίες. Ωστόσο, εάν οι λειτουργίες δεν προσελκύουν τον κουρασμένο οδοιπόρο στα σκαλοπάτια της εκκλησίας, αν δεν μπορούν να κρατήσουν τους νέους ανθρώπους, αν δεν ικανοποιούν τις ανάγκες εκείνων που για πολλά χρόνια είναι πιστά μέλη, τότε είναι αναγκαία μια επανεξέταση των όρων λειτουργία και εκκλησία.

Μπορούμε να αποκτήσουμε την αναγκαία διορατικότητα αν εξετάσουμε τον θεραπευτικό σκοπό και των συναθροίσεων των πρώτων Χριστιανικών εκκλησιών και των αρχικών θεραπευτικών συναντήσεων της Χριστιανικής Επιστήμης.

Οι λειτουργίες των πρώτων Χριστιανικών εκκλησιών αναπτύχθηκαν από απλές συναθροίσεις των μαθητών του Ιησού. Συγκεντρωνόντουσαν περιοδικά για να ενθαρρύνουν ο ένας τον άλλον, να έχουν ένα γεύμα αδελφοσύνης και να μοιράζονται τα θεραπευτικά αποτελέσματα του έργου τους. Δεν νομίζω κατ' ουδένά τρόπο ότι αυτές οι συναντήσεις ήταν ανιαρές ή υπαγορευόντουσαν από κάποια υποχρέωση καθήκοντος. Στην πραγματικότητα οι άνθρωποι στήριζαν ο ένας τον άλλο ενόψει της απίστευτης αντίστασης που αντιμετώπιζαν στο έργο τους ή και των απειλών να θανατωθούν.

Σε κάποια χρονική στιγμή όμως οι λειτουργίες των Χριστιανικών εκκλησιών πήραν μια διαφορετική

μορφή. Κτίρια κατασκευάστηκαν, υπήρχαν καθορισμένες ώρες λατρείας και μερικές εκκλησίες καθιέρωσαν ιεροτελεστίες. Μερικές λειτουργίες έγιναν πολύ διανοητικές και μερικές έγιναν θεατρinιστικές. Αλλά μέσα από όλα αυτά υπήρχαν στοιχεία που έδειχναν την αγάπη του Θεού που εκδηλωνόταν και γινόταν αισθητή από τους πιστούς δια μέσου των αιώνων.

Όπως ακριβώς ένα πολύ μικρό φως, όσο η μύτη μιας καρφίτσας μέσα σε μια σπηλιά, είναι αρκετό να οδηγήσει κάποιον να βγει από τη σπηλιά, έτσι μπορεί και η πιο μικροσκοπική ποσότητα αγάπης του Θεού που εκδηλώνεται σε μια λειτουργία να είναι ικανή να φέρει φοβερή υποστήριξη σ' αυτούς που συμμετέχουν στη λειτουργία.

Από τις παρατηρήσεις που έχω κάνει, οι εκκλησίες της Χριστιανικής Επιστήμης ακολούθησαν σε γενικές γραμμές το ίδιο πρότυπο των πρώτων Χριστιανικών εκκλησιών. Οι λειτουργίες άρχισαν σαν άτυπες συναθροίσεις σε σπίτια, με σκοπό να μοιράζονται ενθάρρυνση και αγάπη μεταξύ τους, να αναφέρουν θεραπείες, και να ακούν μερικές φορές λόγια έμπνευσης και καθοδήγησης από την Mary Baker Eddy, που ανακάλυψε την Χριστιανική Επιστήμη. Η αλληλεγγύη πρέπει να βοηθήσει αυτούς τους πρωτοπόρους της Χριστιανικής Επιστήμης όταν ανελάμβαναν συχνά ένα μοναχικό και γεμάτο από προκλήσεις έργο, που είχε το δικό του πλούσιο μερίδιο σε διώξεις. Σιγά-σιγά κτίστηκαν εκκλησίες της Χριστιανικής Επιστήμης και τα πράγματα μπήκαν σε μια τάξη.

Το χρονικό διάστημα που είμαι μέλος της εκκλησίας, υπήρχε πολύ σημαντικό έργο που έπρεπε να γίνει, πολλές φορές με την συμμετοχή σε διάφορες επιτροπές. Αλλά είδα ότι είναι πολύ εύκολο να αφήσει κανείς την οργανωτική πλευρά αυτής της δραστηριότητας να κυριαρχήσει και να επισκιάσει την αγνή χαρά της θεραπείας. Καθώς εμβάθυνα περισσότερο στη μελέτη μου, τι πράγματι είναι η εκκλησία, κατάλαβα την σοφία που υπάρχει σ' αυτό το μήνυμα που έγραψε ο Παύλος στην επιστολή του προς Κορινθίους: «Φοβούμαι όμως μήπως, καθώς ο όφισ εξηπάτησε την Εύαν δια της πανουργίας αυτού, διαφθαρή ούτως ο νους σας, εκπεσών από της απλότητος της εις τον Χριστόν» (Β' Κορ.11:3). Αυτή η απλότητα της σκέψης, αυτή η αφοσίωση να είμαστε βαθειά στο πνεύμα του Λόγου, είναι εκείνο που κάνει ικανή την εκκλησία να παραμένει εστιασμένη στην πνευματικότητα, να είναι γεμάτη έμπνευση και αποτελεσματική.

Η προσπάθεια των εκκλησιών να είναι πιο σύγχρονες μέσω προσαρμογής σε πράγματα, όπως είναι η μουσική και οι ανακοινώσεις, μπορούν να βοηθήσουν πάρα πολύ και να φέρουν κάποια φρεσκάδα στις λειτουργίες, που είναι αναγκαία. Αλλά αυτές οι αλλαγές είναι επιφανειακές και δεν φέρνουν την πραγματική βαθειά ανακούφιση και δεν ικανοποιούν τις ανάγκες εκείνων που διψούν να απελευθερωθούν από τον υλισμό. Η Χριστιανική Επιστήμη είναι από την ίδια της τη φύση δυναμική και συναρπαστική. Όταν ζούμε πραγματικά το ριζοσπαστικό

μήνυμά της, που αναμορφώνει, είναι φυσικό να είναι όλες οι δραστηριότητες της εκκλησίας διαποτισμένες με δύναμη να θεραπεύουν, να εμπνέουν και να εξυψώνουν.

Εδώ και μερικά χρόνια τώρα, καθώς προσευχόμουν καθημερινά με τον ορισμό της εκκλησίας, όπως αυτός αναφέρεται στο «Επιστήμη και Υγεία με Κλειδί των Γραφών» της Mary Baker Eddy, απέκτησα περισσότερο κατανόηση της σημασίας αυτού του θεσμού. Για παράδειγμα, η φράση «καθετί που στηρίζεται στη Θεία Αρχή και απορρέει από αυτή» (σελ:583) έγινε για μένα η Χριστιανικά επιστημονική εξήγηση ή νόμος, του τρόπου με τον οποίον όλη η δημιουργία απορρέει από τον Θεό. Με άλλα λόγια, ο μόνος τρόπος με τον οποίο κάτι εξακολουθεί να υπάρχει, είναι η άμεση απόρροιά του από αυτό που ο Θεός Νους γνωρίζει.

Η εκκλησία δεν μπορεί να ταλαντεύεται μπρος-πίσω μεταξύ ισχυρών προσωπικών γνώμων, ή να παρουσιάζει ανάπτυξη και μετά ξαφνική χειροτέρευση. Επειδή η Αρχή είναι μία, και είναι το παν, δεν υπάρχει δυαδικότητα σε αυτήν.

Πιστεύω ότι ο τρόπος να επαναφέρουμε τον δυναμισμό εκείνων των πρώτων ημερών της Εκκλησίας της Χριστιανικής Επιστήμης – όπου δεν υπήρχε ιστορικό προηγούμενο – είναι να ξεκινήσουμε με καθαρότερες απόψεις του πνευματικού γεγονότος πάνω στο οποίο είναι θεμελιωμένη η Εκκλησία. Αυτό έχει επίσης βασική σημασία προκειμένου να κατανοήσουμε την εκκλησία και σαν ένα ανθρώπινο θεσμό. Όταν το καταλάβουμε αυτό, κάναμε το πρώτο

Ακόμα και η πιο μικροσκοπική ποσότητα αγάπης του Θεού, που εκδηλώνεται σε μία λειτουργία, είναι ικανή να φέρει αφάνταστη υποστήριξη σ' αυτούς που συμμετέχουν στη λειτουργία.

Τάξις Διδασκάλων διά το Έτος 2009

Στο Εκκλησιαστικό Εγκόλπιο Της Μητρός Εκκλησίας, η Mary Baker Eddy έχει προβλέψει την συνέχιση της διδασκαλίας της, μέσω του Εκπαιδευτικού Συμβουλίου.

Το Άρθρο XXIX, Εδάφιο 2, ορίζει: «Μαθηταί νομιμοφρόνων Χριστιανών Επιστημόνων δύνανται, εάν το επιθυμούν, να υποβάλλουν προς το Εκπαιδευτικόν Συμβούλιον αίτησιν προς φοίτησιν. Και εάν έχουν ασκήσει επιτυχώς επί τριετίαν την θεραπευτικήν της Κρίστιαν Σάϊενς και προσαγάγουν αποδείξεις ότι έχουν τα προς τούτο προσόντα, δύνανται να γίνουν δεκτοί εις την τάξιν Διδασκάλων. Πάντα τα μέλη της τάξεως ταύτης πρέπει να είναι τελείως κάτοχοι της Αγγλικής γλώσσης».

Οι πρακτισιονερς της Christian Science, που αισθάνονται πρόθυμοι να ετοιμαστούν για να αναλάβουν την ευθύνη να διδάξουν την Στοιχειώδη Τάξη της Christian Science, και που επιθυμούν να εισαχθούν στην Τάξη Διδασκάλων, που θα λάβει χώρα τον Δεκέμβριο 2009, μπορούν να ζητήσουν ένα έντυπο αίτησης από το:

Board of Education

The First Church of Christ, Scientist
210 Massachusetts Avenue, P07-10
Boston, MA 02115 US

Σημείωση: Το έντυπο αιτήσεως πρέπει να συνταχθεί εγγράφως, με την υπογραφή του αιτούντος στο έντυπο της αίτησης.

Η επιλογή των μελών της Τάξης Διδασκάλων θα γίνει σύμφωνα με τις προβλέψεις του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου. Τα έντυπα αιτήσεων, δεόντως συμπληρωμένα, πρέπει να επιστραφούν, όχι αργότερα από την 1η Απριλίου 2009.

ουσιαστικό βήμα. Η πνευματική ιδέα κυβερνά πάντα την εξωτερικευμένη ανθρώπινη κατάσταση. Προκειμένου να φέρουμε στο φως μία πιά ζεστή έκφραση της Εκκλησίας, που θα ελκύει τον κόσμο, πρέπει πρώτα να κρατάμε καθαρά στη σκέψη την θεία έννοια της Εκκλησίας, ότι δηλαδή, είναι ακριβώς «... το οικοδόμημα της Αλήθειας και της Αγάπης, καθετί που στηρίζεται στη θεία Αρχή και απορρέει απ' αυτή» (Επιστήμη και Υγεία σελ. 583). Η πνευματική ιδέα της Εκκλησίας είναι αυτό που είναι πραγματικό, ουσιαστικό και αμετάβλητο. Δεν είναι τόσο ένας χώρος, όπου οι άνθρωποι λατρεύουν τον Θεό, αλλά στη πραγματικότητα είναι η Αρχή, που αγκαλιάζει όλες τις ιδέες της. Αυτή η αλλαγή της αντίληψης περί της Εκκλησίας θα φέρει, με φυσικό τρόπο, αποτελέσματα στη ζωή μας.

Όμως, μερικές φορές, παρά τις καλύτερες προσπάθειες που κάνει κάποιος για να προσευχηθεί για την εκκλησία, ανακύπτουν διαφωνίες μεταξύ των μελών της. Προσωπικές συγκρούσεις μπορεί να είναι οι δύο πλευρές του ίδιου προβλήματος, που προσπαθεί να καθιερώσει ή να διατηρήσει μία εξωτερική εικόνα της Εκκλησίας, χωρίς πρώτα να αποκτήσει περισσότερη κατανόηση της πνευματικής της σημασίας.

Μπορεί, κάποια φορά, να είναι ξεκάθαρο σε κάποιον να παύσει να είναι μέλος μιάς εκκλησίας και να γίνει μέλος μιάς άλλης εκκλησίας-κλάδου, και να πει, όπως είπε ο Αβράαμ, «Ας μη είναι, παρακαλώ, έρις μεταξύ εμού και σου» (Γεν. 13:8). Ή πάλιν, μπορεί να καθοδηγηθεί να συνεχίσει να εργάζεται με περισσότερη υπομονή

στην εκκλησία στην οποία είναι μέλος, έχοντας κατά νου το γεγονός, «Ειρήνη θα έχεις, ό,τι σου συμβεί στη γη, αν η Αγάπη θα σε οδηγήει...» (Ύμνος 160, 'Ίκανοποίηση', υπό Mary Baker Eddy).

Όταν κρατάμε στο νου μας την πνευματική ιδέα της Εκκλησίας σαν δεσπόζουσα σκέψη, αυτό μας βοηθάει να μετριάσουμε τους φόβους μας αναφορικά με το ποιά πρέπει να είναι η εξωτερική εμφάνιση της Εκκλησίας. Αυτό, που μπορεί να ισχύει για μία συνάθροιση στην Κένυα, μπορεί να είναι πολύ διαφορετικό από εκείνο που ταιριάζει σε μία συνάθροιση σε ένα κτίριο αποικιακού ρυθμού στα προάστια των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής ή για μία συνάθροιση που γίνεται σε μία σχολική αίθουσα στην Ινδία. Και εκτός από τις λειτουργίες, αυτές καθ' εαυτές, η διαφοροποίηση αυτή του χώρου και της εμφάνισης, αφορά και τις δραστηριότητες των διαλέξεων της Χριστιανικής Επιστήμης, καθώς και του Αναγνωστηρίου.

Τέλος, ενώ οι Εκκλησίες της Χριστιανικής Επιστήμης προσπαθούν να θέσουν την σημασία της πνευματικής θεραπείας υπεράνω μιάς κοινωνικής δραστηριότητας σαν έργο της εκκλησίας, σε μερικές περιπτώσεις οι Χριστιανοί Επιστήμονες συχνά αγωνίζονται να συνδυάσουν το γράμμα με το πνεύμα.

Η Mary Baker Eddy αναφέρει στο σύγγραμμά της Επιστήμη και Υγεία, «Τα τρυφερά λόγια που λέει κανείς στον άρρωστο και το χριστιανικό θάρρος που του εμπνέει, η σπλαχνική υπομονή με τους φόβους του και η διάλυσή τους, αξίζουν πε-